

ἔγγεγραμμένα κατ' εἶδος τὰ χαλκᾶ νομίσματα τὰ κοπέντα ἀπὸ τῆς 19 Αὐγούστου 1836 μέχρι τῆς 31 Ἰουλίου 1858. Ἐκ δὲ τοῦ βιβλίου τούτου συνέταξα τὸν προτεθέντα πίνακα, ἐν ᾧ καταδείκνυται ἀκριβῶς ὅποια καὶ ὅποσα νομίσματα ἐκόπησαν κατ' ἔτος ἀπὸ τοῦ 1836 μέχρι τοῦ 1858, ὅταν τὸ νομισματοκοπεῖον ἐπαύσατο τῶν ἐργασιῶν του.

Ἐν τῷ πινάκι τούτῳ φαίνεται ὅτι τῷ 1841 ἐκόπησαν 141,563 κομμάτια τῶν 2 λεπτῶν, ἀλλὰ δίλεπτον φέρον τὸ ἔτος τοῦτο οὐδέποτε εἶδον· ἐπειδὴ δὲ τὰ ἀναφερόμενα δίλεπτα ἐκόπησαν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους, ἦτοι τὴν 10, 15, 20 καὶ 22 Ἰανουαρίου, φρονῶ ὅτι σφραγίς φέρουσα τὸ ἔτος 1841 δὲν ἐγένετο καὶ ὅτι ταῦτα ἐκόπησαν διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ 1840.

Ἐπίσης ἐκ τοῦ πινάκος ἐξάγεται ὅτι καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1850 ἐκόπησαν πεντάλεπτα καὶ δίλεπτα, ἐνῷ νομίσματα τοιαῦτα φέροντα τὸ ἔτος 1850 δὲν εἶναι γνωστά. Παρατηροῦμεν λοιπὸν ὅτι τὰ μὲν πεντάλεπτα ἐκόπησαν τῇ 28 Δεκεμβρίου, τὰ δὲ δίλεπτα τῇ 29 τοῦ αὐτοῦ μηνός. Συμπεραίνομεν ἐπομένως ὅτι τὰ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Δεκεμβρίου κοπέντα πεντάλεπτα καὶ δίλεπτα δὲν ἐξετυπώθησαν διὰ σφραγίδων φερουσῶν τὸ ἔτος 1850, ἀλλ' ὅτι ταῦτα ἐκόπησαν διὰ τῶν σφραγίδων τῶν χαραχθεῶν διὰ τὸ νέον ἔτος καὶ φερουσῶν τὸ 1851.

Παρατηροῦμεν ἐν τέλει ὅτι ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ νομισματοκοπεῖου δὲν σημειοῦται ὅτι ἐκόπησαν μονόλεπτα κατὰ τὸ ἔτος 1857, ἐνῷ τοιαῦτα ὑπάρχουσιν, ἐξ ἐναντίας δὲ σημειοῦται ὅτι κατὰ τὸ 1858 ἐκόπησαν μονόλεπτά τε, δίλεπτα, πεντάλεπτα καὶ δεκάλεπτα, ἐνῷ τοιαῦτα δὲν εἶναι γνωστά· ἔπεται λοιπὸν ὅτι κατὰ τὸ 1858 δὲν ἐχαράχθησαν νέα σφραγίδες καὶ ὅτι πάντα τὰ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐκτυπωθέντα νομίσματα ἐκόπησαν διὰ τῶν σφραγίδων τοῦ 1857.

Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΛΟΓΙΑ "Ο καταδικασμὸς τῆς Κρήτης. [1828]

"Σ τὰ χίλια ὀχτακόσια εἰκοσιοχτῶ, μὴν Τρίτη, Ἀφρουκαστήε νὰ σὰς πῶ διὰ τὴ μαύρην Κρήτη.
Συναξί κάνουν οἱ βασιλεῖς καὶ πάνε 'ς τὸ Παρίσι,
Νὰ κάμουμε συνέλεψι τί νὰ γενῆ ἡ Κρήτη.
Καὶ σὰν ἐσυναγέθησαν καὶ ἀρχίζαν τὸ κουσουλτο,
Κομματάρχαις γίνονται καὶ δίδουν τὴν τοῦ Τούρκου.
Καὶ στέλνον ἀντιπρόσωπο κ' εἰς τὴν Καλύδαις βγαίνει,
Νὰ συναχτοῦν οἱ Χριστιανοὶ νὰ δώσῃ τὸ χαμπέρι.
Καὶ σὰν ἐσυναγέθησαν διαβάσει τὴ συθῆκη,
Κ' ἔγραψε πῶς ἐδῶκεν τοῦ Μισιριοῦ τὴν Κρήτη.
Φωνάζουν κλαῖν οἱ Χριστιανοί· "Ἀφέντη κουμαντάτε,
Ἀνέβα πάνω 'ς τὰ βουνὰ νὰ κάτσης εἰς τὴ στραταίε,
Νὰ ἴδῃς ποὺλιὰ πετούμενα 'ς τὴν δρόμου νὰ περνοῦσι
Τὰ κόκκαλα τῶ Χριστιανῶ 'ς τ' ἀντόδια νὰ βαστοῦσι.
"Ὅσοι καταλυθῆσαν 'ς τὰ ὄρη κ' εἰς τὰ δάση,
Ποῦς εἶν' ἀπόσθ' ἄσθ' πῆ καὶ θὰ τὴν λογαριάσῃ;
"Ἄκουσ' ἀφέντη νὰ σοῦ τὴν πῆ καὶ τὰ πάθη τὰ δικὰ μας·
"Σ τὴν Ἀραπιά πούλησαν οἱ Τούρκοι τὰ παιδιὰ μας.
Κ' ὅσων κ' ἂν ἀθαντάσαμε εἰς τὰ βουνὰ γλακοῦμε

Ἐυπόλυτοι κ' ὀλόγθουμεν γὰ νὰ λευτερωθῶμε.
Κ' εἶχαμε θάρρος εἰς ἑσὰς τὴ βασιλεῖε τῆ Φράγκου,
Κ' ἐδᾶ μὰς ἀδικήσετε κ' ἀφήκετέ μας σκλάβους.
"Ὅντε θὰ βγοῦν τὰ νέφαλα καὶ νὰ φανοῦν οἱ κρίνοι
Καὶ νὰρθ' ὁ φοβερός κρητὴς σὺλους νὰ μᾶς κρήνη·
Τὰ τάγματ' οὐλα τ' οὐρανοῦ τριγύρου ν' ἀκλουθοῦσι,
Τὰ πάθη τῶ Χριστιανῶ, τ' ἄδικα, νὰ γροικοῦσι,
Νᾶρθουνε μὲ παράπονο κ' οἱ Κρητὴς νὰ σταθουνε,
Μπροστά 'ς τὸ φοβερό κρητὴ τ' ἄδικαν των νὰ ποῦνε·
Τότες ν' ἀποκριθῆτ' ἔεσιε, Ἀγγλία καὶ Γαλλία,
Μπροστά 'ς τὸ φοβερό κρητὴ, δευτέρα παρουσία!—

"Ὁ Χάλης τοῦ κουβέδιαζε καὶ τοῦ 'κανε τὴν κρίσι,
Καὶ τ' ἄμοιρα τ' ἀμμάθιαν τοῦ ἐτρέχαν σὰν τὴ βρούσι.
—"Ἰντα νὰ σὰς κάμω 'γῶ, καυμένοι μπουνταλάδες,
Γιάντα νὰ μὴν τὰ γράψετε εὐτὰ 'ς τὴ βασιλιάδες;
Τώρα τ' ἀπορσάσανε κ' ἐκάμανε συθῆκη
Κ' ἐγράψαν κ' ἐβουλώσανε τοῦ Μισιριοῦ τὴν Κρήτη.
Λυποῦμαι σὰς Χριστιανοί, δὲν ἔχω τί σὰς κάμω,
Γιατ' ὁ τ' ἀπορσάστηκε δὲν δύνονται ν' ἀλλάξω."—
Κ' ἔρχονται πλοῖα Φράγγικα καὶ πάνε 'ς τὴ Γραμποῦσα
Καὶ βγάνουνε τὴν Χριστιανούς, ἀπὸ τὴν ἐβαστοῦσα.
Καὶ Μισιριώταις φέρνουνε κ' εἰς τὰ χωρὰ χτυποῦσι,
Φοροῦνε βούχα κόκκινα καὶ τούματα βαστοῦσι.
Καθίζουν 'ς μερὰ χωρὰ καὶ κάνουνε κρισάδες
Καὶ τυραννοῦν τὴν Χριστιανούς, σκεντοσύγουν τσ' ἀραγιαδες.

[1833]

"Σ τὰ χίλια ὀχτακόσια 'ς τὰ τριάντα,
"Σ τσ' ὀχτῶ τοῦ Σεντεμριοῦ ἦρθ' ἡ γι ἀρμάδα.
Καὶ βγαίνει 'ς τ' Ἀκρωτήρι, σιγμινάζει,
Τὸν κόσμο βιζιτάρει καὶ ξανοίγει·
Τὴν Χριστιανούς γυρεύουνε νὰ ἰδοῦσι
Καὶ θλιβερό χαμπέρι γὰ νὰ ποῦσι·
"Οἱ Χριστιανοὶ νὰ μέινουν ἀραγιαδες"
Κ' οἱ Τούρκοι χαρραῖς κάνουνε μεγάλαις.
Γλήγορα εἰς τὴν φράγγικην ἀρμάδα
Ἐγράψανε παράπονα μεγάλα·
"Ὅρη, βουνὰ καὶ τρύπαις καὶ λαγκάδια,
Γεμάτια 'νιε φτωχούς καὶ παλληκάρια.
Τὴν πείνας καὶ τῆς δίψας ξεραμμένοι
Γὰ νὰ λευτερωθῶμε οἱ καυμένοι."
Κ' οἱ καπετάνι' ἀρχίζουν καὶ γελοῦσι
Κ' εἰς τὰ καρδιά μπαίνουν καὶ κινούσι.
Τὸ κρῖμα τῶ φτωχῶ καὶ τῶ χραδῶ
Εἰς τὸ λαϊμὸ σὰς νᾶν' οὐλὸν τῶ Φράγκω!

Οἱ κύνες

ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙ

Ἐκ τῶν κατοικιδίων ζῶων μόνος ὁ κύων εὐ-
ρίσκεται κατ' ἀρχαιοτάτους χρόνους ἐν Ἑλλάδι,
καὶ ἤδη παρ' αὐτῷ τῷ Ὀμηρῷ ἀπαντᾶται ὡς
πιστὸς σύντροφος καὶ φύλαξ τοῦ ἐλληνικοῦ οἴ-
κου, ἢ ὡς συνοδεύων τοὺς ἄνδρας οὐχὶ μόνον
τοὺς ποιμαίνοντας πρόβατα καὶ αἴγας, ἀλλὰ
καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ διατελοῦν-
τας, μεθ' ὧν συνεισῆρχετο καὶ εἰς τὴν ἐκκλη-
σίαν ἢ ἀγοράν. Οὕτω τὸ ἐλληνικὸν περὶ τὴν
Τροίαν στράτευμα εἶγεν ἀφθόνους κύνας· καὶ
τοιοῦτοι ἐτρέφοντο ὑπὸ Πατρόκλου καὶ Ὀδυσ-
σέως. Ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις εὐρίσκομεν
πάμπολλα εἶδη κυνῶν, ὀνομαζόμενα ἐκ τῶν
τόπων τῆς καταγωγῆς αὐτῶν. Ἀλλὰ μεταξὺ
τῶν κυνῶν, οὗς ἐκτός τοῦ κυνηγίου περιποιού-
ντο μάλιστα ἐπὶ τέρψει καὶ μετὰ πολλῆς καὶ τρυ-
φερᾶς ἐπιμελείας, ἦσαν τὰ Μελιταῖα κυνίδια,
εἴτε ἐκ τῆς Σικελίας κατήγοντο, εἴτε ἐκ τῆς
Ἰλλυρικῆς Μελιτίας, πάντως δὲ οὐχὲν ἐκ τῆς ση-
μερινῆς Μάλτας. Ταῦτα τὰ κυνάρια ἦσαν πε-
ρισπούδαστα ἰδίως ταῖς πλουσίαις καὶ τρυφώσαις
γυναϊκῶν. Ὁ Θεόφραστος ἀναφέρει ἡμῖν ὡς συμ-

πτωμα τοῦ μικροφιλοτίμου καὶ τοῦτο, ὅτι ἦν ἰκανὸς ποιῆσαι μνήμα τελευτήσαντος κυναρίου καὶ ἀνεγείραι στυλίδιον καὶ ἐπιγράψαι ἐπ' αὐτοῦ «ὁ καλὸς Μελιτάσιος.» Καὶ ἀναφέρεται τῷ ὄντι Πολιάρχος τις Ἀθηναῖος, τοσοῦτον τρυφῶν, ὥστε ἐποιεῖτο δημοσίᾳ τὴν ἐκφορὰν τῶν ἀποθανόντων κυνῶν καί, προσκαλῶν τοὺς φίλους εἰς αὐτὴν, ἀνήγειρεν αὐτοῖς ἐπιταφίους στήλας καὶ ἐνεκόλαπτεν ἐπ' αὐτῶν ἐπιτύμβια. Πολλάκις κύνες ἠγοράζοντο ἀντὶ ὑπερόγκων τιμῶν. Οὕτως δ' Ἀλκιβιάδης ἠγόρασεν ἀντὶ ἐβδομηκοντα μῶν κύνᾳ θαυμαστὸν τὸ μέγεθος καὶ τὸ εἶδος, οὗ ὅμως ἀπέκοψε τὴν πάγκαλον οὐράν, ἵνα παράσχη ὕλην λόγων τοῖς κερηνοῖσι Ἀθηναίοις. Ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι κύνες πρὸς τὸ κυνήγιον τοσοῦτω μᾶλλον, καθ' ὅσον εἰς τὸ κυνήγιον τοῦ λαγοῦ π. χ. οὐδ' εἶχον ἄλλον τρόπον θήρας ἐκτὸς τῶν κυνῶν, ὡς μὴ μεταχειριζόμενοι ὄπλον τι κατ' αὐτῶν. Πρὸς τὸ κυνήγιον ἐξετιμῶντο τὰ μέγιστα αἰ λακωνικαὶ ἀλωπεκίδες κύνες, ὀνομασθεῖσαι διὰ τοῦ τελευταίου ὀνόματος, διότι ἐλέγετο ὅτι τὸ ἀρχαῖον προῆλθεν ἐκ κυνῶν καὶ ἀλωπέκων ἕως δὲ ἐκ τούτου τοῦ λακωνικοῦ εἶδους τῶν κυνῶν προῆλθε καὶ ἡ ὀνομασία τῶν παρ' ἡμῖν λακωνικῶν.

Εἰ καὶ αἱ λάκκαιαι θήλειαι κύνες ἦσαν εὐφύεστεραι τῶν ἀρρένων κυνῶν, οἱ φιλόθηροι ἐφύλαττον καὶ ἐξεπαίδευον μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας ἐξ ἑκατέρου τοῦ φύλου, καὶ ἐφρόντιζον πολὺ περὶ τῆς διατηρήσεως καὶ καθαρότητος τοῦ εὐγενοῦς εἶδους, προσπαθοῦντες ὅπως αἱ γενναῖαι κύνες τεκνοποιοῦνται οὐχὶ μόνον ἐξ ἐπίσης γενναίων κυνῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἀρίστων καὶ νεωτάτων ἐν τούτοις, ἐνίοτε δὲ καὶ μιγνύοντες τὰ διάφορα εἶδη αὐτῶν.

X. B.

Οἱ ἐπόμενοι στίχοι ἀπεσπάθησαν ἐκ τῶν «Ἀρχαίων», ποιήματος ἀνωτέρως δημοσιευθέντος ἐν τῇ «Εὐνομίᾳ», ἐν ἔτει 1864. Μετάφρασιν ἔμμετρον τοῦ ὠραίου τούτου ποιήματος κατεχώρισαν ὁ σοφὸς Γερμανὸς Ἐλλισεν ἐν τῷ περιοδικῷ Magazin für die literatur des Auslandes.

Σ. τ. Δ.

ΛΗΘΕΙΑΙ

Διχόνοια ὅπου τὸ βλέμμα φέρεται,
Πόλις πρὸς πόλιν, κ' ἐν πρὸς ἄλλο κόμμα,
Κ' ἐντὸς αὐτῶν τῶν πατριῶν ἀκόμα,
Ἐγωῖσμός τοὺς διαιρεῖ καὶ ἔρις.
Τίς ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ ἐσκέφθη,
Τὸ ἴδιον συμφέρον λησμονήσας;
Τίς πέραν τοῦ παρόντος ἀνεύσας,
Μεγάλην τὴν Ἑλλάδα ὠνειρεύθη;
Ἡ σκέψις καὶ τὸ ὄνειρον ἐκάστου
Οὐχὶ πῶς τὰ κοινὰ νὰ ὠφελήσῃ,
Ἀλλὰ πῶς τ' ὄνομά του ν' ἀντηχήσῃ,
Ἡ πῶς ν' ἀδύχη τὰς ἀπολαύσας του.
Αὐτὸς τὸ πᾶν, τὰ πάντα δι' ἑκεῖνον,
Γνώμων αὐτοῦ τὰ ἴδια του ἔχνη,
Ἑλλάς τῆς γενετῆς του ἢ πολίχνη,
Καὶ μέγιστος αὐτὸς ἐκ τῶν Ἑλλήνων!
Τίς ποτ' ἐδέχθη νὰ παραχωρήσῃ
Εἰς τὸν καλλίτερόν του θέσιν πρῶτου;

Ἡ τίς συγκατετέθη τὸ ἐγὼ του
Εἰς τῆς πατρίδος τὸν βωμὸν νὰ θύσῃ;
Ἐπεροφία καὶ δοξομανία,
Ἄσέβεια, κουφότης, φλυαρία,
Ἐγωῖσμός καὶ ἀρχολιπαρία,
Καὶ σπάνις ἔργων, λόγων ἀφρονία,
Τοιαύτη ἢ Ἑλλάς. Καὶ μὴ νομίσης,
Ὅτι τὴν ἱστορῶ ἀνακρονόζων.
Δὲν ἤλλαξ' ὁ στενὸς αὐτῆς ὄριζων,
Δὲν μετεβλήθ' ἢ τῶν Ἑλλήνων φύσις.

Πλὴν διὰ τί τοσοῦτον ἐξυμνεῖται
Καὶ ἐκθειάζεται ἡ Ἑλλάς; διότι
Εἰς τοῦ ὄριζοντος αὐτῆς τὰ σκόπη
Λαμπροὶ τινες διέλαμψαν κομήται.
Αὐτοὺς ὀνομαῖς οἱ τῶν αἰῶνων ψάλλται,
Αὐτῶν τὸ φῶς λαμπρύνει τὴν πατρίδα,
Καὶ ὑφ' ἐνὸς τὴν σκέπην Λεωνίδα
Καλύπτονται τοσοῦτοι Ἐπιάλλται.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἀναλυτικαὶ τινες μέθοδοι ἐφαρμοζόμεναι ἐν ταῖς τέχναις καὶ τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ.

Περὶ ἀνιχνεύσεως τῆς ἐν τοῖς ἐρυθροῖς οἴνοις νοθεύσεως τῆς χρωστικῆς οὐσίας. Παρασκευάζομεν ταινίας χάρτου δοκιμαστηρίου, ἐμβαπτίζοντες ἐπιμήκη τεμάχια χάρτου εἰς διάλυσιν ὀξικοῦ μολύβδου καὶ ξηραίνοντες αὐτά. Θέλοντες νὰ δοκιμάσωμεν ἂν ὁ ἐρυθρὸς οἶνος ἐνέχη ξένην χρωστικὴν οὐσίαν, βαπτίζομεν τὰς τοιαύτας ταινίας εἰς αὐτὸν, ὅτε ἂν μὲν ὁ οἶνος ἦτο γνήσιος οὐδόλως χρώννυται ὁ χάρτης, ἂν δὲ ἐχρώσθη δι' ἄλλης οὐσίας γίνεται κυανοῦς ἐν τῷ ἰοχρῶ. Τὴν αὐτὴν τοῦ χρώματος ἀλλοίωσιν παρατηροῦμεν ἐμβαπτίζοντες τεμάχιον κιμωλίας εἰς τὸν ὑπὸ ἐξέτασιν οἶνον.

Ἀναγνωρίζεται δὲ προχείρως τὸ εἶδος τῆς προσθέτου χρωστικῆς οὐσίας ὡς ἐξῆς· ὁ ἐξετασθεὶς οἶνος τίθεται εἰς στενὴν φιάλην ἢ δοκιμαστήριον σαληνίσκον καὶ ἀναμιγνύεται μετὰ $\frac{1}{4}$ τοῦ ὄγκου αὐτοῦ αἰθέρος· μετ' ὀλίγον ὁ αἰθὴρ ἀνέρχεται πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ οἴνου σχηματίζων στιβάδα τινὰ ἐπ' αὐτοῦ. Ἐάν μὲν ὁ αἰθὴρ ἐγένετο κίτρινος, προσλαμβάνει δὲ τῇ προσθήκῃ σταγόνων ἀμμωνίας ζωηρῶς ἐρυθρὰν χροιάν, τότε ὁ οἶνος περιέχει καμπεχιανὸν ἐρυθροῦξυλον· ἂν δὲ ἐγένετο ἐρυθρὸς ἢ ἰόχρους καὶ διατηρῇ τὸν χρωματισμὸν τοῦτον καὶ μετὰ τὴν τῆς ἀμμωνίας προσθήκην, ὁ οἶνος περιέχει ἐρυθρόδανον (ἐκ τοῦ ριζαρίου). Ἐάν δὲ τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα τοῦ αἰθέρος ἐξαφανισθῇ χωρὶς νὰ μεταβληθῇ εἰς ἰόχρουν, οὐδεμίαν ἄλλην ἐκτὸς τῆς φυσικῆς χρωστικῆς οὐσίας τοῦ οἴνου ἐμπεριέχεται, ὅτε ὅμως ἡ ὑπὸ τὸν αἰθῆρα στιβαζομένη ἀμμωνία ἀποκτᾷ τὴν χροιάν τοῦ οἴνου· ἂν δὲ τέλος, ὁ μὲν αἰθὴρ λευκαίνεται, ἡ δὲ ἀμμωνία ὡσπύτως δὲν χρώννυται, ὑποπτευόμεθα τὴν παρυσίαν φουζίνης.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Σελ. 448, σὴλ. 6', εἰχ. 29 ἀντὶ ποιητῶν ἀν. πολιτικῶν.